

Kdo z nich?

Kateřina Bláhová

KDO Z NICH?

KATEŘINA BLÁHOVÁ

Z ČESKÉHO ORIGINÁLU KDO Z NICH?

ODPOVĚDNÁ REDAKTORKA JANA PÁTKOVÁ

GRAFICKÁ ÚPRAVA JANA PÁTKOVÁ

**VYDALO NAKLADATELSTVÍ: PÁTKOVÁ ANNA -
SANTINI 28. 6. 2015**

EKNIHYSANTINI.CZ

VYDÁNÍ PRVNÍ

ISBN 978-80-88014-28-7 (PDF)

ISBN 978-80-88014-12-6 (EPUB)

ISBN 978-80-88014-61-4 (MOBI)

OBSAH

1940.....	7
15. ŘÍJNA 1941.....	12
6. LEDNA 1942.....	26
3. ÚNORA 1942.....	33
4. BŘEZNA 1942.....	35
12. BŘEZNA 1942.....	39
25. BŘEZNA 1942.....	47
27. BŘEZNA 1942.....	53
3. DUBNA 1942 - VELIKONOČNÍ PONDĚLÍ.....	58
7. DUBNA 1942.....	62
8. DUBNA 1942.....	67
14. DUBNA 1942.....	70
20. DUBNA 1942.....	75
25. DUBNA 1942.....	81
1. KVĚTNA 1942.....	84
3. KVĚTNA 1942.....	87
5. KVĚTNA 1942.....	90
17. KVĚTNA 1942.....	93
18. KVĚTNA 1942.....	95
25. KVĚTNA 1942.....	96
26. KVĚTNA 1942.....	97
27. KVĚTNA 1942.....	99
TOU DOBOU V NEMOCNICI NA BULOVCE.....	109
28. KVĚTNA 1942.....	114
29. KVĚTNA 1942.....	117
1. ČERVNA 1942.....	120
2. ČERVNA 1942.....	122
3. ČERVNA 1942.....	125

4. ČERVNA 1942.....	128
10. ČERVNA 1942.....	132
12. ČERVNA 1942.....	137
15. ČERVNA 1942.....	143
18. ČERVNA 1942.....	149
19. ČERVNA 1942.....	171
20. ČERVNA 1942.....	175
24. ČERVNA 1942.....	180
25. ČERVNA 1942.....	184
26. ČERVNA 1942.....	191
MEZITÍM NA VLAKOVÉM NÁDRAŽÍ.....	193
EPILOG - O 20 LET POZDĚJI.....	196
BONUSY.....	201

1940

Je krátce před Vánocemi a nad Londýnem leží hustá mlha. Všichni myslí jen na zakoupení vánočních dárků pro své nejbližší, a chvílemi si ani neuvědomují, že by mohlo někoho zajímat něco jiného. Nicméně takoví lidé tu jsou. Nacházíme se totiž v roce **1940** a v sídle exilové vlády Československé republiky se projednává závažné rozhodnutí.

V kanceláři ministerstva obrany spolu hovoří v nejvyšším utajení dva muži. Edvard Beneš, prezident československé exilové vlády, právě bouchl pěstí do stolu: „To je“

„Rozhodně špatné,“ doplní druhý muž, plukovník František Moravec.

Beneš se toho chytne: „To tedy je. Vůbec nic se neděje! Čekám od vyhlášení protektorátu, kdy začne nějaký pořádný odboj – a ten buď je, ale takový, že se nechají všichni hned chytit, anebo vůbec není! Berou všechno na lehkou váhu, nic si nezorganizují, to je to!“

„Takže by to vlastně chtělo,“ přerušil ho náhle Moravec, „někoho, kdo by to tam trochu zorganizoval a popíchnul všechny vlastenecké, ale váhající Čechy, k akci, a zároveň nám podával zprávy, co přesně se tam děje.“

„Ano, ale jak ho tam chceš sehnat?“

„Myslím, že bychom si ho tam sami dodali.“

„Ale jak?“

Plukovník se zamyslel: „Musel by seskočit.“

„Důvěřuji tvému úsudku, ale ten člověk musí mít na daném místě alespoň nějaké známosti, které mu pomohou se ukrýt.“

„Zkontaktoval jsem pro tuto misi přímo dokonalého člověka – bude samozřejmě potřebovat specializovaný výcvik, ale je to statečný, zkušený agent britské tajné služby a specialista na skryté vedení války. Její krycí kód je KT20. Před půl rokem byla dokonce nasazena do akce AH. Bohužel to nevyšlo, ale kvůli okolnostem, které nemohla předpokládat.“

„Její? Byla? Nemohla? Chceš mi říct, Moravče, že je to nějaká dáma?! To nemáme dost mužů?“

„Kathleen Titlarková,“ řekl Moravec chladně, „je nejlepší.“

Beneš rezignoval a sedl si do křesla. „Jen doufám, že víš, co děláš.“

Druhý den sedí Beneš s Moravcem opět ve stejné místnosti. Tentokrát tam s nimi ale je asi pětadvacetiletá, schopně vyhlížející dívka v tmavozeleném úpravném kostýmku. Kathleen Titlarková neboli agent KT20. Zřejmě na povel Edvarda Beneše vypráví svůj příběh: „Narodila jsem se v Československu, ale když se v Německu Hitler chopil moci a začalo pronásledování židů, matka, která je židovka, se začala obávat o naše bezpečí. A když byl můj tatínek, který pracoval na klinice v Selbu, zabit oddíly SA při pouliční přestřelce, odstěhovaly jsme se s matkou a sestrou do Anglie. Bylo mi tehdy šestnáct.“

Za Moravcova spokojeného příkyvování pokračovala: „Brzy jsem začala pracovat jako agent SIS a po misi ve Španělsku jsem byla nasazena do Německa, konkrétně do Berlína, sledovat akce NSDAP. Pracovala jsem tehdy pod jménem Katja Lerch. Posílala jsem zprávy, a když jsem dostala pokyn vykonat akci AH – tedy atentát na Hitlera, začala jsem se připravovat, ale akce byla bohužel odvolána.“ Zavrtěla hlavou. „Škoda.“

„Nikoli,“ přerušil ji Moravec, „ta akce byla zrušena kvůli vysoké rizikovosti. Byla pravděpodobnost 1:1000, že by se vám to podařilo.“

„Tak jako tak,“ řekla Kathleen, „Hitler zůstal naživu a já se musela vrátit do Anglie.“ Domluvila a podívala se tázavě na prezidenta. Beneš byl nezvykle zamlklý a nakonec prohlásil: „Dobrá, svěřuji vám ten úkol. Předpokládám, že vás pan Moravec seznámil se způsobem vypracování?“ Když přitakala, Beneš pokračoval: „Absolvujete tedy dvoutýdenní výcvik a poté nastoupíte do akce. Mimochodem – máte vy vůbec v protektorátu nějaké známé?“

„Ano, mám,“ řekla okamžitě Kathleen. „Spolehlivé lidi. Alespoň doufám.“

Beneš se na ni upřeně zadíval a řekl: „I tak se ale obávám, že po vás chceme nemožné.“ Kathleen lehce nadzvedla obočí. „Pane prezidente,“ usmála se, „konat nemožné je mou specialitou.“

„Tak tedy hodně štěstí,“ popřál jí Moravec. Kathleen se rozloučila a odešla.

„To děvče – vlastně agent KT20 - má opravdu úroveň!“ řekl nadšeně Beneš.

„Říkal jsem to,“ odtušil tiše Moravec.

Vše šlo opravdu podle plánu. Za dva týdny absolvovala Kathleen kurz seskoku padákem a mnoho dalších.

Dnes, **4. ledna 1941**, stojí výcvikový instruktor s Kathleen na letišti u velkého výsadkového letounu a snaží se jí předat poslední pokyny. Kathleen (která pro tuto akci přijala jméno Kateřina Skřivanová) byla už oblečena v seskokové kombinéze a dlouhé černé vlasy měla spletené do copu, který jí sahal až do půli zad.

Náhle nahodil mechanik letounu vrtuli a Kathleen nezbyvalo než se rozloučit. Po obvyklých frázích se naklonila k instruktorovi a zašeptala mu: „Jestli se to podaří, zaříd'te, abych tam nebyla dlouho sama.“

Pak se zasmála, všem přítomným zamávala a přibouchla za sebou dveře letadla. To se rozjelo po ranveji, asi po dvou stech metrech vzlétlo a rychle se ztratilo mezi ocelově šedými mraky, kterými byla toho dne pokryta celá obloha. Lidi přihlížející jejímu odletu ani nenapadlo, že ji možná vidí naposled.

„Tak se to povedlo,“ oznámil vzrušeně Moravec, když bez zaklepání vpadl o čtyři týdny později do kanceláře Edvarda Beneše. „Co se povedlo?“ otázal se zdvořile Beneš.

„No přece výsadek *Colleen* - vysazení Kathleen Titlarkové alias agenta KT20 do protektorátu!“

„Ach tak!“ Beneš se náhle probral: „Proč neposlala zprávu dřív?“

„Vhodný úkryt pro vysílačku nenajdete za den. Hlavní je, že se to podařilo.“

Kathleen od první chvíle v protektorátu nezhálela. Jen co se trochu porozhlédla, už začala pomalu, ale jistě a se vši opatrností, kontaktovat domácí odboj.

15. ŘÍJNA 1941

V kanceláři ministerstva obrany v Londýně je opět rušno. Nikdo přesně neví, a ani vědět nebude, jak přesně probíhalo toto jednání mezi prezidentem a ministrem obrany. Zatímco oknem k nim proudily závany letního vzduchu, prezident Beneš si sedl do koženého křesla za mohutným psacím stolem a bedlivě spolu s plukovníkem Moravcem naslouchal zprávám vedoucího odboru šifrování a tajných informací. Ten v tuto chvíli nervózně přechází napříč místností a seznamuje muže v místnosti se svými novinkami.

„Klobouk dolů – byl to dobrý nápad poslat ve výsadku *Colleen* zrovna agenta KT20. Jeho zprávy jsou časté, smysluplné a nabité informacemi.“

„A co domácí odboj?“ skočil mu do řeči plukovník Moravec.

„Zformovali se do jakéhosi ÚVODu - nebo tak nějak - a pokoušeli se i o nějaké záškodnické akce.“

„Pokoušeli?“ přerušil ho Moravec s důrazem na poslední slabice. „Snad pokoušejí - ne?“ „Bohužel ne, pane.

Poslední taková akce proběhla před několika týdny.

KT20 vysílal cosi

v tom smyslu, že lituje, ale že to za současné situace nejde.“

„Co se to tam proboha děje!“ vykřikl Beneš. „Přece jsme ji neposílali na prázdniny! Ze strany britské vlády je na mne vyvíjen stále větší tlak, a pokud neudělá domácí odboj rychle něco,

o čem by se doslechli i v zahraničí, bude Protektorát Čechy a Morava označen za přísluhovače nacistů a nikdy

se nedočká vojenské pomoci. Musí něco udělat. Něco velkého.“

„To po ní chtít nemůžete – vždyť je tam sama!“ namítl šéf tajných informací.

„Není sama. Má tam přece celý odboj!“

„Víte, pane Beneši,“ obrátil se nečekaně plukovník na prezidenta, „na čem jsme se domluvili před půlrokem – pokud se výsadek *Colleen* podaří, uskutečníme další. Co kdybychom poslali někoho, aby jí pomohl? Aby vykonal tu ‚velkou‘ věc, o které jste mluvil. Ale co by to vlastně mělo být?“

„Myslím,“ řekl prezident zamyšleně, „že nic menšího než atentát.“

V místnosti se rozhostilo napjaté ticho. Vedoucí odboru špionáže se dokonce zastavil ve svém přecházení a upřeně se na Beneše zadíval.

„Ale to by se rovnalo sebevraždě!“ vydechl nakonec.

„Více než dost našich vojáků je ochotno se obětovat,“ řekl Beneš. „Otázka zní, kdo bude vybrán.“

Od slov k činům uběhla krátká doba. Pro operaci (pojmenovanou *Anthropoid*) byli vybráni dva muži – rotmistr Jozef Gabčík a rotný Karel Svoboda. Okamžitě začali s intenzivním výcvikem. Ten se skládal z ženižní části (ničení infrastruktury, komunikací, průmyslových objektů či transportních prostředků) včetně průzkumu, výroby a používání trhavých či hořlavých náloží a ručních bomb. Další částí byl vzdušný výcvik (seskok padákem, jeho balení, balení kontejnerů, jejich příjem ze vzduchu atd.) a výcvik ve střelbě (mířená i letmá střelba

z různých druhů pěchotních zbraní včetně odstřelovací pušky či lehkého kulometu), v boji holýma rukama a výcviky topografický a spojovací (Morseova abeceda a Q-kód), vytyčování přistávacích ploch atd. Celý kurz SOE trval 6 týdnů. Při cvičném doskoku padákem se jednoho dne Svoboda zranil a na Gabčíkovo doporučení byl nahrazen Janem Kubišem.

Jako cíl atentátu byl nakonec po mnohém váhání vybrán nový říšský protektor Reinhard Heydrich.

Na začátku **listopadu 1941** si plukovník Moravec zavolal oba budoucí parašutisty *Anthropoidu* k sobě do kanceláře. Zapůsobili na něj velmi dobrým dojmem. Sebevědomý, asi osmadvacetiletý Gabčík i vysoký, usměvavý Kubiš s novou rotmistrovskou čepicí, nedbale nasazenou na hustých tmavých vlasech. Plukovník Moravec se nemohl zbavit dojmu, že jsou ti dva chlapci moc mladí a trochu lehkomyšní. Vybědl je, aby se posadili, oni však zůstali stát. Plukovník Moravec začal trochu okázale: „Tak, chlapci, absolvovali jste výcvik a já musím říci, že skvěle. Váš výsadek *Anthropoid* bude celkem pátým výsadkem tohoto typu na území Protektorátu Čech a Moravy.“

„Promiňte, pane plukovníku,“ oslovil ho zdvořile Gabčík, „ale jaké výsadky byly provedeny před námi?“

„Na začátku prosince budou vysazeny zpravodajské desanty *Silver A*, *Silver B* a *Out Distance*. S těmi byste ale, pokud vše půjde dobře, neměli přijít do styku. Já s vámi ale chci mluvit o vůbec prvním výsadku na území protektorátu, jaký kdy byl proveden.“

Neušlo mu, jak při těchto slovech oba mladíci zpozorněli. Kubiš se dokonce mírně naklonil: „A to, pane plukovníku?“

„*Colleen* byl výsadkem zpravodajským a tvořil ho jeden člověk. Jen díky informacím, které nám poskytuje, můžete být zapojeni do akce. Agent KT20 působil jako agent britské špionáže, ale pochází z Československa. V protektorátu pracuje již tři čtvrtě roku. Bude čekat na místě vašeho přistání a zajistí jídlo, úkryt a vše potřebné. Věřím, že si budete vzájemně rozumět.“

Při poslední větě se Moravec záhadně usmál.

„Jistě, pane plukovníku,“ pronesl trochu prkenně Gabčík, kterému to neušlo, a spolu s Kubišem se chystal k odchodu.

„Ještě moment, chlapci,“ zvolal náhle Moravec a gestem si je přivolal: „Snad vám nemusím opakovat, že se tato akce rovná sebevraždě. Nemůžu říci, zda se podaří, zda vám budou lidé vděční, či snad jestli to vůbec k něčemu bude. Vezměte to na vědomí. Má sekretářka vám vydá vaše falešné doklady. Můžete jít.“

Kubiš s Gabčíkem se rozloučili a pomalu zavřeli dveře.

„To mi nejde na rozum,“ vrtěl hlavou Kubiš, když scházeli po schodech dolů na sekretariát. „Kdyby alespoň řekl něco určitého. Kdo myslíš, že je ten KT20? Ten *Colleen*?“

„To opravdu nevím,“ řekl Gabčík myšlenkami někde jinde, „ale všiml sis, jak se plukovník tvářil, když nám řekl, že si s ním určitě budeme rozumět?“

„Ten má něco za lubem. Dej na má slova,“ vyhrkl Kubiš.

„Jen aby nás to jeho vtípkování nestálo krk předčasně,“
podotkl Gabčík ustaraně.

I když byli účastníci výsadku *Anthropoid* připraveni již v listopadu, k akci samotné došlo až **29.prosince 1941**. Pozdě večer stáli Gabčík s Kubišem u bombardovacího letounu Halifax. Na povel pilota Šustra se usadili do tmavé, nevlídné kabiny v prostoru letadla a zabouchli dveře. Za pár vteřin zaslechli hučení motoru, letadlo se rozjelo a s trhnutím vzneslo do vzduchu. Při letu bylo hučení motorů tak silné, že téměř bránilo jakémukoliv hovoru, a proto se oba přátelé zabývali svými těžkými myšlenkami a (téměř zbytečnou) kontrolou vybavení. To obsahovalo:

Dvě pistole Colt ráže 38 se čtyřmi plnými náhradními zásobníky a stovka nábojů
6 průbojných bomb plněných plastickou trhavinou
2 zásobníky rozbušek
2 granáty Mills vz.36M Mk.I
4 elektrické rozbušky
Samopal Sten Mk.II se stovkou nábojů
32 liber plastické trhaviny
4 dýmovnice
Cívku ocelové struny
Tři časovací tužky
Zavírací nůž
Kapesní pochodový kompas běžného typu
Balíček první pomoci s kapesním obvazem
Kapesní svítilnu s náhradní žárovkou a baterií

Pár bandáží, jimiž se zpevňovaly kotníky
Plechovku tablet Horlick (pro úpravu vody)
Plechovku sušeného masa
Dávku nouzové stravy v podobě čokolády obohacené o vitamíny
Pár kožených rukavic s bavlněnou vložkou
Oblek pro přelet (kombinéza z nepromokavé, kamuflážové textilie, kterou měli na sobě)
Jednu tableta B (Bezedrin, droga potlačující únavu)
Jednu tableta K (sedativum, uklidňující a podporující spánek)
Jednu tableta L se smrtícím účinkem (cyankáli)
Lopatku v plátěném obalu
Přilbu s vycpávkou, padák
Plochou nerezovou lahev s alkoholem

Vše bylo pečlivě urovnáno, a tak brzy nic ke kontrole nebylo. S výbavou bylo vše v pořádku. Gabčík myslel na to, co všechno mají před sebou. Nic z toho nebylo snadné a naděje na úspěch akce byla mizivá. Kubiš myslel hlavně na jejich údajného pomocníka, agenta KT20. Sevřelo se mu hrdlo, když si uvědomil, že o něm vlastně nic nevědí. Jen to, že na ně bude někde čekat. Snad on o nich ví víc, než oni o něm. Aby nějak zabil čas, sepsal si Kubiš vše, co o KT20 ví on. Na jeho seznamu stálo:

KT20:
Je to agent špionáže

*Bude na nás čekat poblíž vesnice Nehvizdy, kde
bychom (nejspíš) měli přistát
Bude mít prý s sebou lékárníčku
Má pro nás úkryt v Praze*

To bude zázrak, jestli ho najdeme!

Podal pak papírek Gabčíkovi, který si ho pozorně přečetl, a pak ustaraně pokýval hlavou.

Trvalo to dobré tři hodiny, než se parašutistům nad hlavami rozsvítila červená žárovka jako znamení, že se mají připravit. Na tuto chvíli čekali už hodně dlouho. Navlékli si batohy s padáky, celí bledí a nervózní. V podlaze kabiny letadla se otevřela díra pro výskoky. Oba parašutisté spustili otvorem nohy a posadili se na okraj. „Brzy o nás uslyšíte, uděláme, co jen bude možné!“ zvolal k oběma dvěma pilotům Gabčík a po druhém světelném signálu, zelené žárovce, oba i s Kubišem zavřeli oči a skočili ven z letadla, do husté mlhy.

Je přesně **29. prosince 1941, 2:24 hod.** a výsadek *Anthropoid* právě proběhl.

Oba parašutisté po deseti metrech volného pádu otevírají padáky a míří k zemi. V mlze a navíc ve tmě není vidět téměř nic, přesto ale Kubiš rozeznává obrysy nějaké vesničky. Oba přátelé nasměrují své padáky na louku vedle vísky a mžourají dolů, aby odhadli svou

vzdálenost od země. V mlze však zemi stále pořádne nevidí. Vtom se Kubišovi asi dva metry pod nohama objevil mokrý sníh. Kubiš se předpisově sbalí do parakotoulu a už je na pevné zemi. Někde zblízka slyší bolestný výkřik a po hlase pozná Gabčíka. Rychle sbalí padák a vydá se pátrat po kamarádovi. Nalezne ho nedaleko, leží ve škarpě ohraničující konec louky. Okamžitě k němu zamířil.

„Alespoň ty jsi v pořádku,“ vydechl Gabčík, když poznal svého kamaráda.

„Ale ty ne! Co se stalo?“

„Když jsem dopadal, nevšiml jsem si toho dolíku a něco jsem si udělal s nohou. Zlomené to nebude - spíš mám vyvrtnutý kotník.“

„Můžeš vstát?“

Gabčík se postavil, vzápětí ale zezelenal a padl zpátky k zemi.

„Tak to je pěkné,“ bručel si pro sebe Kubiš, když skládal kamarádův padák. Okamžitě přemýšlel, co dál. Nakonec prohlásil: „Uprostřed louky jsem viděl takovou malou kůlnu

- musíme tě tam dostat. Já pak najdu naše věci a počkáme do rozednění.“

Po Gabčíkově souhlasné odpovědi se vydali na cestu k nedaleké kůlně. Mlha se naštěstí začala trochu zvedat, a tak ji Kubiš snadno našel. Urazil zámek a posadil Gabčíka, kterého celou cestu podpíral, na jakousi hromadu pytlů. Vyšel opět ven a okamžitě narazil na objemný batoh, který posádka letadla shodila za nimi hned po jejich seskoku. V kůlně vyndal z batohu tabulku

čokolády a rozdělil ji. Oba přátelé se nemohli dočkat rána.

„Že se to muselo stát zrovna teď - že? Mohl jsem si to udělat kdykoli při nácvičku, ale ne, musím si to udělat tady,“ vztekal se Gabčík, sedící na hromadě starých pytlů v kůlně.

„To už je osud,“ poznamenal otráveně Kubiš. „Otázka je, co budeme dělat.“

„No, nemůžeme tady v té kůlně sedět donekonečna. Dřív nebo později odsud musíme odejít. A já bych hlasoval pro to dřív.“

Kubiš pochybovačně zavrtěl hlavou: „Myslíš, že s tím kotníkem někam dojdeš?“

„Nejspíš budu muset. Čekat, než se mi to zahojí, nemůžeme.“

„To tedy ne, ale kam chceš jít?“

Gabčík se zamyslel: „Musíme se nejdřív přesvědčit, jestli jsme opravdu v Nehvizdech.“

„To bude utajení za všechny prachy - promiňte mi prosím, že se ptám, ale kde to vlastně jsme?“

„Samozřejmě trochu nenápadněji.“

„Ale jak?“

„To nás určitě napadne později, ale teď odsud vypadneme.“

„Jasně, šéfe,“ prohodil Kubiš a zdvihl ze země těžký batoh. Gabčík se nejistě zapotácel. „Zvládneš to?“ zeptal se Kubiš ustaraně.

Gabčík se nuceně usmál: „Ale jo. Kdybys mi mohl pomoci...“

Že v pět hodin ráno asi nebude nikdo vzhůru, jim došlo, až když stanuli na okraji vesnice. Ulice, kterými procházeli, byly naprosto vylidněné.

„Taky si připadáš tak pitomě jako já?“ zeptal se Gabčík Kubiše, který ho z jedné strany nenápadně podpíral. „Tak co budeme dělat?“ zašeptal nervózně Kubiš. „Asi budeme muset počkat.“

„Pst!“

Oba se otočili. Z uzounké uličky mezi domy vyšla nějaká černovlasá dívka v teplém kabátě. A znovu na ně zavolala: „Pst!“

Posunek její ruky byl zřejmý - chtěla, aby k ní šli. Oba parašutisté se na sebe nejistě podívali.

„Tak co?“ zašeptal Kubiš. „Co teď uděláme?“ Dívka na ně znovu zakývala. Gabčík si povzdechl: „To je dilema. Ta holka může být kdokoli. Češka, Němka, pomocnice, udavačka... Je to divné.“

Kubiš s povzdychem opřel Gabčíka o sloupek a rozhodl se to risknout.

„Promiňte, slečno,“ oslovil ji, když k ní došel, „čekáte tady na někoho?“

Ona si ho pečlivě přeměřila od hlavy až k patě.

„Slečno? Chtěla jste nám něco?“

Znovu si ho pečlivě prohlédla a pak se zeptala: „Co se stalo vašemu příteli?“

„Vývrtl si na poli kotník. Já nevím přesně.“ Vzápětí své věty zalitoval. Rychle přemýšlel, jak proboha vysvětlí, co dělali normální dva muži v pět hodin ráno uprostřed pole, ale dívce to evidentně divné nepřišlo:

„A jak přesně si to udělal?“

„Spadl do příkopu,“ odpověděl pohotově Kubiš.
„Pod tím sněhem toho není moc vidět, že?“
„To tedy ne.“
„Alespoň, že vám se při výsadku nic nestalo.“
Kubiš se na ni šokovaně podíval. A rychle hmátl do kapsy, kde měl skrytou pistoli. Ona ho gestem zarazila, usmála se, vyndala z kapsy kabátu malý lístek a ukázala ho Kubišovi. Pak vytáhla zapalovač a papírek spálila. Na lístku stálo: ***KT20***

Kubiš na ni ohromeně zíral. „Cože?? Chci říct - jak jste se..,“ začal, ale ona ho přerušila: „Podívejte, mě také zajímá spousta věcí, ale tady i stěny mají uši. Proto teď vezmeme váš batoh a pojedeme ke mně domů.“
Kubiš se nepohnul. „Jak to víte?“ zeptal se šepem a pokračoval. „Tedy myslím tím, můžete nám nějak dokázat, že jste to, co naznačujete, že jste?“
Nejistě se na ni zadíval, ale ta se rozhlédla kolem a zašeptala tak tichounce, že se Kubiš musel naklonit, aby ji slyšel: „Samozřejmě, že vám to dokážu, pane. Jmenuji se Kateřina Skřivanová, jsem členka výsadku *Colleen* a tady v protektorátě pracuji už tři čtvrtě roku. Vy jste byl se svým přítelem shozen někdy teď během noci.“
Tázavě se na Kubiše zadívala a ten zavrtěl hlavou.
„Promiňte,“ řekl, „ale to jste si mohla nějakým způsobem zjistit.“
„Paravýcvik jsem prodělala tam, co vy. SOE mě cvičila na letišti v Ringway ve Skotsku.“ Kubiš stále nic neříkal.

„Na seskok vás možná připravoval jistý Rudolf Hrubec - přezdívá se mu Třepetálek, ale nikdo není tak pitomý, aby mu tu přezdívku prozradil.“

Kubiš se úlevně rozesmál. „Ano - to je přesné. Rád vás poznávám, slečno Skřivanová.“

„Tykej mi,“ usmála se Katka. „Teď, když už najisto víme, kdo jsme, byla bych ráda, kdybys mě představil svému příteli a já mohla doma ošetřit ten jeho kotník, jak jsi o něm mluvil.“ Kubiš přikývl a oba dva agenti vyšli z uličky. Gabčík, stále opřený o sloupek, měl v obličejí lehce nazelenalou barvu. Bylo vidět, že ho kotník hodně bolí. Když mu Kubiš vysvětlil, kdo vlastně Katka je, potřásl si s ní rukou.

Katka si Gabčíka prohlédla: „No - na ten kotník se rozhodně budu muset podívat. Teď vezmu váš batoh a pomůžu vám dostat se pryč. Naštěstí není nádraží daleko.“

Cestou ke Katčinu autu vypadali jako ze závodů komických trojic. Katka s obrovským batohem a Kubiš podpírali, každý z jedné strany, teď už omdlévajícího Gabčíka. Za hodinu vyjeli vlakem ku Praze.

Po cestě toho moc nenamluvili. Oba muži byli příliš otřesení a udivení, a Katka žádný hovor nezačínala. Poprvé promluvila, až když už projížděli tramvají uličkami Prahy.

„Tady,“ řekla, „pracuji jako ošetrovatelka starých lidí a bydlím v přístavbě pro personál starobince. Vy tam ostatně budete bydlet taky. Jistě chápete, že vás nemohu

ubytovat někde lidem na očích, ale snad to nebude zase tak zlé. A už jsme tady!“

Vystoupili, a po pár minutách chůze stanuli před velkou šedivou budovou.

„Pojďte. Ale potichu - většina pořádných lidí ještě spí. Nejdříve tam dopravíme..,“ hodila hlavou směrem ke Gabčíkovi „a potom vaše věci.“

Kubiš chápal, že si musí pospíšet, rychle zvedl Gabčíka a podepřel ho zleva, zatímco Katka zprava. Gabčíkovi ta cesta rozhodně neprospěla. Jeho přítel a nová známá ho spíše nesli než pomáhali s chůzí. Katka je provedla těsnou mezerou mezi popelnicemi na jakýsi neudržovaný zadní dvorek a nevýraznými dveřmi nouzového východu do budovy. Pomalu procházeli bílou chodbou, pak zabočili na požární schodiště, po kterém sešli do nejnižšího patra.

„Je to přestavěný sklep,“ vysvětlovala Katka. „Ale snad se vám tam bude líbit.“

Ve skutečnosti pokoj vypadal velmi pěkně. Byly tam dvě postele, stůl, židle a na podlaze koberec. O světlo se starala dvě malá okna úplně u stropu. Katka uložila Gabčíka opatrně na postel.

„Pamatujete si cestu?“ zeptala se Kubiše. Když přitakal, poslala ho pro věci a sama zůstala se zraněným.

„Tak co slečno - přežiji to?“ zeptal se Gabčík Katky s úsměvem hned, jak jeho kamarád zabouchl dveře. Katka však neodpověděla, jen se na něj nepřítomně podívala. Když ji Gabčík oslovil podruhé, oba se rozesmáli.

Jakmile se Kubiš vrátil s těžkým batohem (začal Gabčíkovi ten vymknutý kotník pomalu závidět), našel ty

dva ve veselém hovoru na nedefinovatelné téma. Gabčík měl zraněnou nohu obvázanou a položenou na židli. Kubiš zakašlal, aby dal najevo svou přítomnost. Katka okamžitě vstala a začala pomáhat s vybalováním. Hned potom se vytratila pro „něco teplého k jídlu“.

„Tak co jí říkáš?“ zeptal se Kubiš svého ležícího kamaráda. Gabčík se však díval na dveře, kudy Katka před chvílí odešla, a neodpověděl.

6. LEDNA 1942

Od setkání výsadků *Anthropoid* a *Colleen* už uplynul více než týden. Všichni tři se od té doby poznali, ale neměli moc příležitostí si popovídat. Parašutisté byli celé dny zavření v pokoji a Katka je kvůli pracovní vytíženosti

navštěvovala zřídkakdy. Dnes si však řekli, že je načase vyměnit si ty nejdůležitější informace.

Je večer a tajná porada právě začala. Katka zatáhla závěsy na oknech a pak si přisedla k oběma parašutistům ke stolu. Gabčík ji vybídl, aby o sobě vyprávěla a ona mu vyhověla. „Chápejte, že jsou určité věci, které vám povědět nemůžu. Ale bude toho i tak dost. Než jsem se ocitla v protektorátě, myslela jsem, že můj úkol bude velmi jednoduchý. Přes své známé kontaktovat různé odbojové skupiny. Utajení bylo samozřejmě nezbytné, ale celkem se mi dařilo.

Zorganizovala jsem poměrně dost lidí a vypadalo to pro nás celkem dobře - tedy do té doby, než se objevil Heydrich.“ Katka ztišila hlas. „Nasadil do akce mnohem více policistů než kdykoliv předtím. Odhalili jednu z našich dvou vysílaček, Spartu. Tím pronikli do informační sítě a pozatýkali většinu vedoucích spojek. Hodně lidí dali sledovat, a našli se i tací, které gestapo přemluvilo ke spolupráci. Ze spojenců se stali udavači, kteří za svůj život prodali několik desítek jiných. Z našich podzemních organizací to nejvíce odnesl PVVZ.“

„Co je PVVZ?“

„Petiční Výbor Věrní Zůstaneme. Víc než polovina členů je buď zatčena, nebo sledována. Máme teď naprostý nedostatek lidí k jakýmkoli akcím. Většina vlastenců pochopitelně nemá dost kuráže na to, aby se k nám přidala. A já jim to nemám za zlé. Je to hodně riskantní podnik. Balancujeme na ostří nože.“

Katka se odmlčela a pak pokračovala:

„Když gestapo na někoho přijde, nezatkou jen jeho, ale všechny příbuzné i známé. Ty, které nezabijí, odvezou do koncentráků. To si neumíte představit. Seznamte se s Heydrichovou politikou „cukru a biče“. Drobné výhody pro věrné a kruté tresty pro... ty ostatní. Na většinu lidí to skvěle zabírá. Všichni, kteří by neměli strach o sebe, mají strach o své blízké. Jak říkám, vypadá to pro nás hodně bledě, ale snažím se dát odboj znovu do kupy. Prostě plním rozkazy.“

Dlouho bylo ticho. Pak se ozval Kubiš: „A jaké instrukce jsi dostala ohledně nás?“

„Jen to,“ řekla Katka, „že se mám postarat o dva parašutisty, kteří přistanou poblíž Nehvizd někdy 29.12. brzy ráno, a že mě budou znát podle kódu.“

„Nic víc?“ vytřeštil oči Gabčík.

„Než jste promluvili, nic víc.“

„Co tím myslíš?“ vypálil na ni Kubiš.

Jen se usmála. „Máte už cizí přízvuk, víš? Dávejte si pozor.“

Oba muži se po sobě podívali a pak se Gabčík z náhlého popudu zeptal:

„Co všechno víš o Reinhardu Heydrichovi, Katko?“

Ta se na něj udiveně podívala a pak, když svou otázku neupřesnil, zvolna spustila:

„Je to vrah, stoprocentně oddaný Říši a Hitlerovi. Každý den úřaduje na Pražském hradě,

v zimě tam i bydlí. Jinak se usídlil na zámku v

Panenských Břežanech nedaleko Prahy. Má

v Národní politice fotku - chtěli byste ho vidět?“

Za chvíli na ně z titulní stránky novin shlížel dlouhým přezíravým pohledem člověk ve slavnostní vojenské uniformě s trojitou větvičkou dubu - znakem říšských protektorů.

Gabčík se na postavu díval, jako by šlo o něco čerstvě zdechlého. Kubiš se začel do článku u fotografie. Katka je nechala se dívat, pak ale neovládla svou zvědavost a zeptala se:

„Můžete mi prozradit, proč přesně jste vy dva vlastně tady?“

„Ty to nevíš?“ zeptal se překvapeně Gabčík.

„Co vím, to jsem vám řekla.“

Gabčík si promýšlel odpověď, ale Kubiš do toho vpadl:

„Máme na tady toho pána,“ ukázal prstem na Heydrichův obličej, „spáchat atentát.“

Po této větě se oba muži vpili do Katky pohledem. Ta se podívala na ně a potom na fotografii v novinách.

„Tak přece...“ řekla nakonec. „Ale nemyslete si, nebude to jednoduché.“

„Však my víme,“ odpověděl Gabčík, „a jsme myslím schopni skoro všeho, abychom úkol splnili.“

„To nemůžete vědět,“ Katka zvedla oči. Gabčíkův pohled jí byl z nějakého důvodu příjemný. „Doufám, že nám pomůžeš,“ vsunul se do debaty Kubiš. „V opačném případě si jdeme balit.“ „Samozřejmě vám pomůžu. Je to moje práce.“

Rychle vstala. „Měli bychom už jít spát. Je po půlnoci a myslím, že jsme si prozatím řekli vše, co potřebujeme vědět.“

U dveří se otočila a podívala se na oba své svěřence sedící u stolu.

„Potřebujete pohádku, nebo usnete sami?“ zeptala se ironicky.

„Myslím, že usneme i bez ní,“ odpověděl Gabčík stejným tónem. „Ale pusu na dobrou noc bych neodmítl.“

Katka se ušklíbla a zavřela dveře. Ještě dlouho poté jí zvonil v uších Gabčíkův smích.

Od tohoto rozhovoru se scházeli už každý večer. Za tři týdny se Gabčík mohl postavit na obě nohy, a tak s Kubišem přemluvili Katku, aby je šla, jak to vyjádřil Kubiš, vyvenčit.

Ve středu v sedm hodin ráno tedy vyšli všichni tři do ulic. Z nebe se snášelo cosi mezi sněhem a deštěm a do tváří jim ledově foukalo. Kubiš byl rád, že bůh ví po kolika letech zase vidí matičku Prahu. Každou chvíli kolem nich procházeli lidé. Naštěstí nebyli oba muži ani Katka ničím nápadní. Pomalu zamířili na Václavské náměstí. Vévoda české země svatý Václav na ně shlížel ze svého podstavce tiše a majestátně. Na budově Národního muzea se červenalo několik plakátů. V jejich záhlaví se rýsoval černý hákový kříž. Parašutisté k nim zamířili, ale Katka je zadržela: „Ne, prosím, nenut'te mě znovu je číst. Jsou to samé ty nacistické tlachy.“ Nápor pozdně lednového větru se zvyšoval. Kolem uší jim hvízdalo, přesto ale pokračovali dál ke Karlovu mostu. Náhle se Gabčík zapotácel. Katka okamžitě přiskočila a podepřela ho. „Je ti něco?“ zeptala se

úzkostně, ale Gabčík se okamžitě zase postavil zpříma, setřásl ze sebe její ruku: „Jen mi ten kotník na chvíli podjel. Už je to v pořádku.“

A jako by nechtěl slyšet námitky svých přátel, vydal se mírně napřed ostrým krokem směrem na Karlův most. Bylo vidět, že kulhá. Kubiš a Katka se po sobě podívali a vyrazili za ním. Dohnali ho až na vltavském nábřeží. Chvíli stáli a dívali se na líně tekoucí vodu. Katka náhle prohlásila: „Určitě neuškodí, když tu chvíli zůstaneme. Ty,“ otočila se na Gabčíka, „se s tím kotníkem raději posad’.“ A ukázala na blízkou lavičku.

„Kotník je úplně v pořádku!“ protestoval Gabčík.

Katka se na něj ostře podívala. „Ty víš dobře, že není. Posad’ se.“

„Ano, mami,“ odsekl nasupeně Gabčík, ale poslechl a posadil se. Kubiš se uchechtl.

„Počkejte tady,“ Katka odběhla k malému stánku naproti přes ulici.

Vrátila se s třemi kornouty pražených kaštanů. Bylo příjemné sedět na lavičce v závětrí, jíst horké kaštiny a pozorovat Vltavu. Sochy svatých na mostě na ně shlížely. Mlčeli. Bylo pomalu deset hodin, když kaštiny dojedli. Katka se najednou prudce zvedla a šla rychlým krokem k cestě. Oba přátelé ji následovali. „Jestli máte oba dobrou náladu,“ řekla pochmurně „tak vám ji zkažím. Koukejte - protektor jede!“

Oba se rychle podívali směrem, který jim ukázala. Po silnici jelo více aut, ale ani na vteřinu nezapochoybovali, které je to Heydrichovo. Byl to černý mercedes se zavírací střechou. Na kapotě auta vlály dvě nacistické